

[Johannes Jensen.]

forhold. Dette Ønske har været fremme flere Gange for Rigsdagen og for Ministeriet, men i det Lovforslag, som er blevet fremsat for 3 Aar siden og senere, saavel som i det her foreliggende, har man fastholdt Princippet om en fælles Lov for alle tre Lærlingegrupper, saaledes at der er fælles Bestemmelser for Handels-, Haandværks- og Industrilærlinge, men tillige særlige Bestemmelser for Haandværks- og Industrilærlinge og for Handelslærlinge. Da der er foretaget en saadan Deling — og denne Deling er her endnu skarpere end i de tidligere Lovforslag —, vil jeg væsentligst holde mig til Lærlingeforholdene inden for Haandværk og Industri, medens et andet Medlem inden for mit Parti vil udtale sig om Afsnittet vedrørende Handelslærlinge. Jeg skal blot gøre den Bemærkning, at man ved Sondringen mellem Fagene er kommet lidt i Forlegenhed med Hensyn til et enkelt Fag, nemlig Beværterfaget. Der kan jo altid strides om, hvorvidt det skal henføres til Handel eller til Haandværk. Jeg maa egentlig principielt holde paa, at Beværtervirksomheden ikke henhører under Haandværk, og at den, hvis den ikke er Handel med Spise- og Drikkevarer, maa henføres under Kogekunsten, men jeg indrømmer paa den anden Side, at et Sted skal Faget jo anbringes.

Jeg nævner ikke dette for at protestere mod, at Beværterne henføres under Haandværk og Industri — ingenlunde, for det kan jo være os ligegyldigt —, men for at sige, at det for mig er et Spørgsmaal, om man overhovedet bør have Bestemmelser vedrørende Uddannelsen i Beværterfaget. Jeg tvivler om, at der kan aflægges Prøve i det Fag, og jeg tvivler om, at der er ret mange Steder her i Landet, hvor et ungt Menneske fuldt ud kan lære, hvad der hører til Beværterfaget, thi der er jo saa meget forskelligt, der skal læres. Men én Ting kan han lære alle Vegne, og det er, at han skal være høffig mod Gæsterne, hvilket naturligvis er en Hovedting ikke mindst i det Fag. Jeg har tilfældigvis en Gang været til Stede, da et ungt Menneske skulde oplæres i den Ting at være høffig mod Gæsterne; jeg saa en ældre Kelner opøve en ung Piccolo i at modtage Gæster, og det gjorde han paa den Maade, at han selv optraadte som Gæst, idet han lod den unge Piccolo modtage sig, og det blev gentaget om og om igen. Den unge var lidt forlegen, hver Gang den ældre kom ind, og det sidste, jeg hørte, var, at den ældre sagde til Piccoloen: Smil, smil dog Dreng; det er Smilet, der giver Drikkepenge.

Det er sikkert rigtigt i det Fag, men det gælder maaske i overført Betydning ogsaa for andre Forhold her i Livet; det er Smilet, der finder Vej til Hjerterne, det er Smilet, der skaffer Velvillie. Men det er kun den ene Del af Faget, og jeg maa mene, at alt det andet, der hører til, i Virkeligheden ikke kan læres paa et Sted. For at blive virkelige Fagmænd maa de unge Mennesker lære paa forskellige Steder, fordi Skikkene er saa forskellige de forskellige Steder.

I øvrigt skal jeg om Lovforslaget som Helhed sige, at det nu fremtræder i en Skikkelse, der tiltaler mig langt mere end den Skikkelse, hvori det er fremtraadt i de foregaaende 3 Samlinger. Jeg tror ogsaa, det rent fagligt set, ikke mindst for de unge Mennesker, er en Fordel, at Bestemmelserne, som sikkert i Forvejen var strenge nok, ikke skærpes saa meget, som det tidligere har været foreslaaet. Jeg synes, det er en praktisk Bestemmelse, at Kontrakterne først skal oprettes i Løbet af den fastsatte Prøvetid. Det har hidtil i mange Tilfælde været saaledes, at Kontrakterne først blev oprettet, efter at det paagældende unge Menneske var kommet i Lære. Mester og Lærling bliver jo ofte ret hurtigt enige om, hvorvidt de skal arbejde sammen, og det har derfor som Regel været saaledes, at Lærlingekontrakten først er blevet indsendt til Godkendelse, efter at det paagældende unge Menneske havde begyndt sin Læretid; derved har der maattet ske et af to: enten har man maattet antedatere Godkendelsesdokumentet, eller ogsaa maatte det lyde paa en Dato, der var 14 Dage eller 3 Uger senere end Datoen for Læretidens Indtrædelse. Nu gives der de paagældende en rimelig Frist til at faa de kontraktlige Forhold i Orden, og jeg tror, det er meget praktisk. At man har opretholdt den nuværende Bestemmelse om Læretiden, saaledes at Maksimum bliver 5 Aar, hilser jeg ogsaa med Glæde, fordi jeg mener, at en 5-aarig Periode er nødvendig i visse Fag, medens det naturligvis langt fra er Regelen, at de paagældende skal staa 5 Aar i Lære. Der er mange, som kan nøjes med 3 eller med 4 Aar, men jeg tror, man bør have en fast lovmæssig Ret til at fastsætte Læretiden til 5 Aar i en Tid, da man ellers, naar det gælder Uddannelse, er tilbøjelig til at udstrække Læretiden. Det er man jo i vor Tid; naar der er Tale om den aandelige Uddannelse, er man tilbøjelig til at sige, at den skal forbedres og forlænges, og det vil derfor ikke være rigtigt her, hvor der er Tale om faglig Uddannelse, at sætte